

PARAULA I VIDA

Família i vida: per sortir de la crisi

Des del dia de Sant Josep fins avui, festa de l'Encarnació del Senyor, les diòcesis de Catalunya estem celebrant la **Setmana de la Família i de la Vida**. Són uns dies especials de major pregària i sensibilització envers aquestes realitats tan fonamentals per a la vida de la societat i de la mateixa Església, perquè Déu mateix estima la vida, ja que «*el Senyor no és un Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a Ell tots viuen*» (Lc 20,38).

El lema escollit per les Delegacions de Família i Vida dels Bisbats amb seu a Catalunya ha estat significatiu: «**A més família, menys crisi**». Molts reconeixen que la crisi que estem travessant té arrels fondes. No és un simple problema econòmic o de gestió política. És una crisi ètica, de valors, de sentit de la vida.

La família és un àmbit humanitzador de primer ordre. En la família la persona és rebuda amb amor, aprèn a estimar i és preparada per a viure una vida amb sentit. Ajudant a construir persones, contribuïm a millorar el món. D'altra banda, els informes de realitats tan prestigioses com Càritas ens

fan veure com la institució familiar ha esdevingut un coixí imprescindible perquè tantes persones no s'enfonssin en la misèria. Sempre, però avui més que mai, necessitem famílies fortes i unides, famílies que s'estimin, que es perdonin i es facin costat en les dificultats. Famílies on els avis se sentin estimats, i on els petits no s'angoixin per si els seus pares es divorciaran, famílies que se sacrifiquin els uns pels altres, on hi hagi amor i fidelitat, i on es transmetin amb normalitat els grans valors de l'existència i de la fe... Apostar per la família és apostar pel futur i l'Església ho fa decididament.

Avui també celebrem la Jornada de la Vida, en la festa de l'Encarnació del Senyor en el si de la Verge Maria. La vida és el do més preciós que rebem de Déu i la base de tot altre do. Les Delegacions ens proposen tot un programa d'acció quan ens diuen: «**Estima la vida, tota la vida**». L'opció decidida per la vida des de la concepció fins a la mort natural constitueix un dels signes dels temps més importants. És cert que l'anomenada «cultura de la mort» ha fet estralls en les nostres societats però també és veritat que cada cop més es va obrint camí un sentit clar del do de la vida i la seva defensa. No hi ha dubte que es poden donar avanços significatius en aquest sentit, si tots ens impliquem amb la nostra oració i les nostres accions perquè la vida humana sigui estimada i respectada en tots els seus moments. Segurament haurem d'anar contracorrent, però el món d'avui necessita testimonis creïbles i imitables en el conivir familiar i en el respecte sagrat a la vida humana. Com recomana sant Pau: «*En altre temps éreu tenebres, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com a fills de la llum!*» (Ef 5,8).

El Fill de Déu, per mitjà d'aquell sí generós de la Verge Maria, assumí la vida humana, i es féu home, per salvar tota la humanitat. I ho féu inserint-se en una família que ha esdevingut mirall de totes les famílies: la Sagrada Família de Natzaret. Déu ha escollit la família i la vida humana per realitzar el seu més gran disseny. Ha optat per la família i la vida. Fem-ho també nosaltres. És la millor opció per superar aquesta crisi i totes les que puguin venir.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

«Com més família, menys crisi»

► Aquest diumenge conclou a totes les diòcesis amb seu a Catalunya la Setmana de la Família i de la Vida, que amb el lema «Com més família, menys crisi» ha potenciat tot el treball que es fa a favor de la família com a cèl·lula principal de la societat. En moments de crisi econòmica, de crisi de valors, de crisi del sentit de pertinença i de molta soledat, la família és el lloc de referència principal per a les persones en totes les circumstàncies. En la foto, una família llatinoamericana assisteix a la missa en una església de Nova York. La nena té a les mans una estampa de la Mare de Déu de Guadalupe, patrona dels països llatinoamericans. Aquesta imatge ens invita a pregar pel Sant Pare, que aquests dies és a Mèxic i a Cuba en viatge apostòlic.

GLOSSA

Els nostres patriarques

L'àvia Lluïsa ha mort, envoltada dels seus fills i nets, a una edat avançada. Una de les nètes va escriure aquest text, referit als avis i les àvies en general però pensant en la seva àvia tot just traspasada: «Asseguts prop seu ens expliquen històries i records de joventut amb la seva veu dolça, tremolosa, lenta, suau... amb una suavitat que només el temps pot teixir. Ens regalen el seu somriure silenciós amb la mirada d'uns ulls cansats, malenconiosos i, en ocasions, enterbolits, absents. Ens ofereixen la seva vida, tenen per a nosaltres tot el temps del món... Són únics per transmetre afecte, serenor, seguretat... Perdonen d'antuvi, sense pensar-s'hi gaire. Ens escolten sense defallir, esforçant-se per captar els sons de les paraules; la seva oïda ja no és el que era... La seva presència silenciosa enmig del brogit familiar ens aporta pau; les seves mans tremoloses i arrugades ens donen seguretat; el pastís dels seus aniversaris té moltes espelmes... La solitud és la seva companya de camí vers el capvespre. Estimen incondicionalment i per això, quan se'n van, deixen aquest món una mica millor.»

«Senyor, que les llàgrimes netegin els nostres ulls i puguem copsar els trossos que tenim a prop en els nostres avis; que sapiguem estar al seu costat amb comprensió, fent-los companyia fins al traspàs

vers el Déu de l'Amor i que, quan ens arribi l'hora del repòs etern, trobem la mà del Pare que ens dugui a retrobar-nos amb ells, en el seu amor etern.» L'aportació que les persones fan —arribada l'ancianitat— a les vides dels més joves i la necessària resposta que se'n deriva, queda ben descrita en la reflexió de la neta, que els qualifica de tresor malgrat les xacres que de forma desigual els afecten i els poden conduir, fins i tot, a una aparent llunyania de nosaltres.

Fragilitat, limitacions, patiments... Paraules que acompanyen sovint això que anomenem *la tercera edat, la gent gran*... però que són, en definitiva, els nostres avis i àvies, els nostres patriarques, els nostres Abraham i Sara, Isaac i Rebeca... Responguem amb amorosa paciència la que ells han tingut amb nosaltres, oferim-los ajuda material i moral, acolliment i consol. Responguem al seu amor amb amor i servei, concretat en suport material, estones de companyia, paraules amables, condicions de vida dignes. Tenir ben present que, servint-los, servim Jesús. «Fill meu, acull el teu pare quan sigui vell, no l'entristeixis durant tota la seva vida. Si perd el seny, sigues comprensiu; no el tractis amb menyspreu, tu que et trobes en la plenitud de les forces» (Sir 3, 12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

Concili Vaticà II: la dignitat de la persona humana

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II.

«Els homes cada dia estan més convençuts que la dignitat de la persona humana i la seva deguda perfecció són uns valors molt importants i que exigeixen esforços arduos per a la seva consecució.

»Enmig d'aquesta situació, l'Església catòlica, que per mitjà d'aquest Concili ecumènic alça la torxa de la veritat religiosa, vol mostrar-se mare amorosíssima de tots, benigna, pacient i plena de misericòrdia i de bondat pels fills que n'estan separats.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE V DE QUARESMA

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

► Salm responsorial (50)

R. *Déu meu creeu en mi un cor ben pur.*

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor:

»Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo. Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

► Salmo responsorial (50)

R. *Oh Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Deuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado.

Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

Crist Salvador. Pintura d'El Greco, Sala del Redemptor (Ciutat del Vaticà)

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

COMENTARI

L'hora de Jesús

sús. Per expressar el que vol dir l'evangeli segons Joan amb aquesta expressió podríem dir que l'hora és Jesús. L'hora de Jesús, com diu el text d'avui, és l'hora de la seva glorificació, de la seva plenitud (12,23 i 17,1).

Però, ensems, la glorificació és l'exaltació o elevació de Jesús en la creu. La formulació joànica és ben característica: «Quan jo sigui enlairat de la terra atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant amb quina mort havia de morir (12,32-33). Resulta paradoxal que la mort de Jesús, «el gra de blat que cau a terra i mor», sigui presentada com a exaltació i glorificació de Jesús. Per a l'evangeli segons Joan, la mort de Jesús

és el coronament de la seva manifestació de la glòria. La mort no és un abaixament i una humiliació sinó el pas vers la plenitud. La presentació joànica és en aquest punt molt allunyada de l'himne de la carta als Filipencs (2,5-11).

Una darrera cosa: el fruit es dóna mitjançant la mort. La mort és el que dóna vida. Convé subratllar que, en l'evangeli segons Joan, la mort no és un esdeveniment negatiu i pejoratiu. Per això la narració de la mort de Jesús de Joan és una veritable marxa triomfal. La creu no és un patíbul sinó un tron. La mort no és una derrota sinó una victòria.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 (Qualsevol dia d'aquesta setmana es pot dir la missa de lliure elecció amb les lectures següents: 2Re 4,18b-21.32-37 / Sl 1 / Jn 11,1-45) ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores 2a setm.): Processó: Mc 11,1-10 (o bé: Jn 12,12-16). Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-5,47 (o més breu: 15,1-39).

L'hora de Jesús és una magnitud present al llarg de tot l'evangeli segons Joan. Des del primer senyal a Canà («la meva hora encara no ha arribat», 2,4), passant per la festa de les tendes al mig de l'evangeli («encara no havia arribat la seva hora», 7,30; 8,20), fins al text d'avui: «Ha arribat l'hora» (12,23; cf. 12,27). Però l'arribada de l'hora no és un esdeveniment cronològic perquè l'hora arriba en el text d'avui, però també més endavant, quan Jesús es reuneix amb els deixebles per al comiat (13,1), i encara al començament de la pregària de Jesús (17,1). L'hora de Jesús no és un temps cronològic: és la plenitud del misteri de Je-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

13. Jesucrist, el veritable anyell pasqual

En el context de la preparació a la Pasqua, podem considerar les paraules que va dir Joan Baptista en veure Jesús: «Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món» (Jn 1,29). Ja s'han fet moltes provatures d'interpretació d'aquestes paraules enigmàtiques, que en la litúrgia romana es diuen abans de la comunió. Què vol dir *anyell de Déu*?

Joachim Jeremias va senyalar la pista decisiva per entendre correctament aquesta paraula i per poder reconèixer que, també històricament, pot ser paraula del Baptista. En primer lloc, s'han de veure aquí dues referències de l'Antic Testament. En el Cant quart del Servent del Senyor (Is 53,7) es compara el servent sofrent de Déu amb un anyell que porten a matar: «Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les tonen, ell callava i ni tan sols obria la boca». L'altra referència és encara més important. Jesús va ser crucificat en una festa de Pasqua i calia veure en ell el veritable anyell pasqual que duia a compliment el significat de l'anyell pasqual de la sortida d'Egipte: el pas cap a la llibertat de la terra promesa. Mirat des de la Pasqua, el simbolis-

me de l'anyell és fonamental per comprendre degudament el Crist; aquest simbolisme el trobem en Pau (1Co 5,7), en Joan (Jn 19,36), en la primera carta de Pere (1,19) i en l'Apocalipsi (p.e. 5,6).

Jeremias indica encara que la mateixa paraula aramea *taljà* tant vol dir *anyell com noi, servent*. Així es pot pensar que la paraula del Baptista volgués assenyalar primerament el servent de Déu que amb el seu sofriment porta els pecats del món, però en la mateixa imatge també es podia veure encara el veritable anyell pasqual que, en un acte d'expiació, esborra el pecat del món. «Pacient com un anyell pasqual, el Redemptor que mor a la creu, mor en lloc dels pecadors; per la força expiadora de la seva mort innocent... ha esborrat la culpa de tota la humanitat» (ThWNT I, 343s).

Així com la sang de l'anyell pasqual va ser decisiva per a l'alliberament d'Israel, així també el Fill que es va fer servent, el pastor que es va fer anyell, emprèn la missió d'alliberar, no només Israel sinó el *món*, la humanitat sencera.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un camí de felicitat?

Em sento cridat a ser cristià. He estat educat en una família i en un context cristians. He estat iniciat en la vida de la fe, però, a la vegada, he pres distància d'allò que he rebut i ho he sotmès a crítica i a anàlisi racional. He arribat a la conclusió que no tinc motius de fons per abandonar allò rebut, si bé la manera de viure-ho és qualitativament diferent de la que van viure els qui em van precedir. No sóc cristià per una qüestió d'utilitat social, emocional, econòmica o espiritual.

No en sóc perquè em causi benestar emocional el fet de ser-ho, ja que molt sovint aquesta opció va acompanyada de l'experiència de l'angoixa, de l'abandó i de la desesperació. No és la utilitat, el mòbil principal. Massa vegades, des de la mentalitat hegemònica en la nostra cultura, les opcions vitals només es prenen en virtut del benefici utilitari i immediat que se'n pugui extreure.

No sóc cristià perquè ser-ho em faci immediatament feliç. Com en l'amor, quan s'estima algú no se l'estima pel bé que pugui causar, sinó perquè hi ha una Força interior que ens hi porta. Amb tot, crec sincerament que el cristianisme és una vida de felicitat que transcendeix el plaer corporal, però no l'exclou; que transcendeix també el gaudi individual i s'obre a la comunitat.

La fe és, com tota relació, oscil·lant. Els vincles no són generadors de felicitat sempre i en qualsevol circumstància; passen moments distints i també alts i baixos. El que dóna felicitat en el vincle de la fe és la certesa que Déu és en mi, que m'estimula a ser millor persona però, a la vegada, m'accepta tal com sóc, amb les meves mancances i limitacions. Estic segur que la font eterna de l'amor raja incondicionalment. Aquest sentir-se incondicionalment estimat comporta, alhora, una profunda responsabilitat i empeny a estimar els altres, a ser agraït amb tot allò rebut.

Entenc el seguiment de Crist com un camí d'alliberament, com un camí legítim de felicitat, com un itinerari humanitzador. És una felicitat que deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort.

Francesc Torralba
(Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

25. ✠ Diumenge V de Quaresma. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Dilluns. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Dimarts. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dimecres. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dijous. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Divendres. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dissabte. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

«Vivir juntos en familia»

La opció de l'Arca consisteix en acoger a las personas discapacitadas por el hecho de que se encuentran en necesidad y en peligro, no por el hecho de que sean cristianas. Por otra parte, no es nuestro propósito disponer únicamente de asistentes cristianos, unidos en el amor cristiano para *cuidar* de los débiles y los pobres.

Nuestro objetivo es vivir en comunidad con hombres y mujeres discapacitados, establecer vínculos con ellos y, de este modo, descubrir su llamada profética. Nuestra meta es crear una comunidad en la que los discapacitados sean miembros de pleno derecho con el propósito de entablar unas relaciones profundas que sirvan para sanarlos tanto a ellos como a los asistentes.

Muy frecuentemente, los discapacitados están más cerca de las bienaventuranzas que los asistentes; el vivir con ellos únicamente puede significar una ganancia, desde el punto de vista espiritual. Esta unidad en la comunidad entre asistentes y discapacitados constituye el núcleo y la esencia del Arca. Y si esto desapareciera un buen día, de modo que los asistentes pudieran vivir juntos una espiritualidad *más profunda* o pudieran tener una vida privada *más razonable*, menos atormentada y menos tensa, entonces El Arca dejaría de existir.

Nuestra terapia y nuestra propia vocación se basan precisamente en ese *vivir juntos en familia* que nos permite compartir, trabajar, orar, sufrir y celebrar juntos; nos permite crecer juntos en el amor, en la esperanza y en la libertad del corazón.

Jean Vanier
(Escritos esenciales. Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

▶ FRANCESC GRABULOSA

La venerable Dorotea

La vida de la venerable Dorotea de Chopitea i de Villota és un exemple de la pràctica de la caritat organitzada i eficient. Casada amb el banquer Josep M. Serra i Muñoz a mitjan s. XIX i mare de sis filles, de família profundament cristiana, va vetllar perquè Barcelona tingués espais per acollir tots els exclosos. Va crear juntes d'asil, hospitals, escoles i diverses obres benèfiques —avui encara continuen vigents més de 30 institucions afavorides per ella. En la seva modèstia, volia arribar allà on no arribava l'acció pública. Actualment, Dorotea de Chopitea és venerable i té iniciada una Causa de beatificació, el vicepostulador de la qual és el P. Francesc Grabulosa i Novell, salesià. Dimarts dia 27, a les 20 h, se celebra una Eucaristia en record de la venerable Dorotea a la Parròquia de Maria Auxiliadora (pg. Sant Joan Bosco 70, Barcelona).

Com era Dorotea de Chopitea i com es donava als pobres?

Era una persona d'una vida espiritual profunda: Crist i la Verge Maria com a referents constants de la seva pietat. Educadora de la vida familiar, el seu cor generós la portava a eixamplar la seva vida i a l'acció envers els més desfavorits de la societat. Li va demanar insistentment a sant Joan Bosco la fundació d'una escola professional per a la formació dels obrers: «Els Tallers Salesians de Sarrià». Va posar totes les seves energies al servei del sector més humil de la ciutat.

Com va viure l'ancianitat?

A la fi de la seva vida li van demanar ajuda per fundar una altra presència educativa. S'havia reservat, en la seva ancianitat, unes 70.000 pessetes per subsistir. Eren les que faltaven per adquirir la casa per a escoles populars. I va dir aquesta frase: «El Senyor vol que mori pobre». Dorotea va donar vida, va implementar el contingut social d'amor i exemple cristià. Això ho deia una persona plena de fe i de fermesa espiritual. Un perfil de dona virtuosa, senzilla i en camí de santedat.

Com està la seva causa?

El procés que prova les seves virtuts està aprovat. Ella és venerable, però ara cal obtenir un miracle per tal de procedir a la seva beatificació —tindria aleshores culte local. Cal pregar perquè arribi aquest moment joios. Certament, el miracle d'una vida lliurada a la caritat, al bé, a l'Església, com a model de vida familiar i d'Església, és també una realitat a tenir en compte.

Òscar Bardají i Martín

Setmana de la Família i de la Vida

Urgell ha celebrat fins aquest cap de setmana la Setmana de la Família i de la Vida, juntament amb la resta de diòcesis catalanes, sota el lema «A més família menys crisi». Amb aquesta celebració s'ha volgut potenciar tot el treball que es fa a favor de la família com a cèl·lula principal de la societat. En moments de crisi econòmica, de valors, de sentit de pertinença o de soledat, la família és el lloc de referència de l'home en totes les circumstàncies de la seva vida. S'han organitzat tallers, trobades, xerrades, taules rodones i conferències per sensibilitzar i fer més comprensiu el missatge cristià vers la família. Aquesta Setmana de la Família i de la Vida ha estat una preparació per a la VII Trobada Mundial de les Famílies amb el Papa Benet XVI, des del 30 de maig al 3 de juny, a Milà. Les delegacions diocesanes de Família i Vida en aquesta setmana han dut a terme diverses activitats.

La VII Trobada Mundial de les Famílies té per lema «La família, el treball i la festa». Podreu trobar les catequesis preparatòries al web oficial de l'organització: www.family2012.com.

Ordenat Diaca Alfons Velásquez

Avui, Vè diumenge de Quaresma, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, rep l'ordenació de Diaca el seminarista de la nostra Diòcesi, Alfonso Velásquez Castañeda, nascut a Bogotà (Colòmbia), el dia 30 de març de 1976.

Quedarà adscrit a la Parròquia de Santa Maria de Balaguer, on exercirà el seu ministeri de servei diaconal. Preguem per ell i per la seva família.

Reunió ordinària del Consell Presbiteral d'Urgell

Sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i del Secretari Mn. Ignasi Navarri, ha tingut lloc al Santuari del Sant Crist de Balaguer la reunió ordinària del Consell Presbiteral.

En aquesta reunió i ajudats per una reflexió preparada pel Dr. Francesc Torralba, s'ha començat a preparar el proper Any de la Fe, convocat pel Papa Benet XVI amb el document «Porta fidei» i que s'ha d'iniciar l'11 d'octubre. També s'han avaluat les propostes que la Congregació per a la Doctrina de la Fe ha fet públiques recentment, sobretot per als nivells d'acció pastoral diocesana i parroquial.

També s'ha reflexionat sobre la legislació catalana que afecta els testaments davant de rector, i la imminent posada en marxa de l'Escola Diocesana de Formació Permanent que dirigeix Mn. Antoni Elvira, Delegat diocesà de Catequesi.

Al migdia els consellers han concelebrat l'Eucaristia amb l'Arquebisbe al Santuari acompanyats per la Comunitat de Germanes Clarisses.

Recés quaresmal per als preveres de l'Alt Urgell, Andorra i Núria-Cerdanya

Dimarts 6 de març, una trentena de preveres dels Arxiprestats d'Andorra, Alt Urgell i Núria-Cerdanya, s'han reunit a la Residència de la Sagrada Família de La Seu d'Urgell en motiu del recés que cada any, durant el període quaresmal, organitzen junts els preveres d'aquests tres arxiprestats. Enguany, ha estat Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i Consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, qui ha estat encarregat de guiar els preveres

en la seva reflexió, que ha estat centrada al voltant del tema «Una nova etapa de l'evangelització. Teologia i Pastoral».

El professor Morlans ha analitzat sis nous escenaris del context sociocultural actual: la secularització com a rerefons, el gran fenomen migratori i la globalització, els mitjans de comunicació social en la vida pública, els desequilibris econòmics, el pes determinant dels avenços científics i tecnològics, i per últim els grans canviaments polítics a nivell mundial. Tot desgranant les noves formes de testimoni a nivell personal i col·lectiu, Mn. Morlans ha insistit en la necessitat que tots els agents pastorals siguin *autors* i no només *actors* de la tasca evangelitzadora, i ha posat en relleu que, a més del testimoni de vida, és imprescindible l'anunci explícit i fonamentat de Jesucrist i del seu Evangeli amb la paraula, i que això requereix una formació permanent i sòlida per als nous protagonistes de la nova evangelització: els laics i les laiques.

Després d'una primera part expositiva sobre el tema escollit i d'un temps dedicat a la pregària personal i al recolliment, els preveres han pogut en la darrera part del matí, abans del dinar de germanor que han compartit, dialogar sobre el tema tractat i aprofundir-ne, a partir de la pròpia experiència pastoral i ministerial, diversos aspectes.

Reunió del Consell Pastoral Diocesà d'Urgell

Dissabte dia 3 de març, i presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, amb el Sr. Adolf Tugues, Secretari, es va reunir el Consell Pastoral Diocesà d'Urgell a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Van tractar de la preparació de l'Any de la Fe convocat pel Sant Pare Benet XVI, que s'iniciarà a l'octubre, amb exposicions de Mn. Antoni Elvira, Delegat diocesà de Catequesi, sobre el document «Porta fidei» i la nova evangelització, i amb un resum aportat per l'Arquebisbe Joan-Enric sobre les propostes que ha fet públiques la Congregació per a la Doctrina de la Fe, sobre la celebració d'aquest Any de la Fe. Els consellers van mantenir un fecund diàleg, amb aportacions que es tindran en compte per a la celebració a la Diòcesi i a les parròquies.

Així mateix, Mn. Antoni Elvira va explicar la configuració de l'Escola Diocesana de Formació Permanent que iniciarà els seus treballs el dissabte dia 9 de març a Balaguer.

Es van donar informacions diverses de la vida i activitats diocesanes i els consellers van comunicar lliurement les activitats que es desenvoluparan pròximament en els arxiprestats i moviments. La propera reunió es va fixar per al dia 16 de juny a La Seu d'Urgell.

TEMPS QUARESIMAL I PASSIÓ

per Mn. Manuel Pal

ONZENA ESTACIÓ

Jesús és clavat a la Creu

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Quantes creus, Senyor, que converteixen en calvari la nostra vida i el nostre món! Ni el dolor ni la mort, no els podem pas evitar. Alçat enlaire, ens atraïeu amb les vostres paraules (de perdó per als botxins, de tendríssima queixa per l'abandonament total, d'assedegada petició d'ajuda, d'atenció extrema al criminal, a la mare i a l'amic, d'acompliment i d'entrega definitiva en les mans del Pare). Ningú no estima tant com qui dóna la vida pels seus amics... Senyor, ens sentim commoguts davant la vostra immolació... I us demanem que als malalts greus i a tots els qui s'enfrontin a la pròpia mort els atorgueu la gràcia d'una afectuosa companyia, d'una delicada assistència sanitària i d'una confiança absoluta en la vostra misericòrdia. I, quan arribi la nostra hora, feu Senyor, que sapiguem oferir-la també, la nostra vida, juntament amb Vós, en un gest de suprema llibertat.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Martells a la creu ens claven que no saben el que es fan. De la terra Crist alçaven, tot adora al seu voltant.

DOTZENA ESTACIÓ

Jesús mor en la Creu

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

(És com un pa blanc el vostre Cos, sobre la taula de fusta, i recollida, com en un calze, tota la sang vessada, el Sacrifici s'ha acomplert: holocaust de lloança, expiació dels pecats, acció de gràcies, aliança per sempre. En la Missa ho recordem i renovem cada dia). Heu mort, Senyor. Però heus ací el Misteri de la Fe; per la Mort heu entrat a la Vida. Ella és el pas, —la Pasqua—. On és, o mort, la teva victòria?... Aparentment la mort triomfa en el nostre món: milions i milions d'avortaments, guerres, execucions capitals, actes terroristes, accidents diversos... Una fosca tenebra ens endola. Qui ens alliberarà? Ací el tenim. És el Crucificat, el nostre Redemptor. És Ell que ens treu de la presó del pecat, de la injustícia i de la mort. Seguim el Crist, si volem ser veritablement alliberadors. Només Ell és el Camí, la Veritat i la Vida.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Oh paraules beneïdes, testament i comiat! Crist morint, les nostres vides en ses mans Déu ha acceptat.

TRETZENA ESTACIÓ

Jesús és davallat de la Creu

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

El cos de Crist, el rep Maria en els seus braços. Maria és tota Ella plena de Fe i plena d'Esperança i plena d'Amor. Ella l'acull, tot el misteri de la vida i la mort. Oh Mare, ensenyeu-nos a viure-la profundament, la vostra actitud de serenitat adolorida i de confiança incondicional en les promeses de Déu. Que cadascú de nosaltres i tots els creients en la comunitat de l'Església el conservem i el puguem oferir al món, el cos de Crist. Que fins a la fi dels temps l'Església sigui amb Vós la falda maternal que ens aculli i conforti.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Ens acull la Verge pura en sos braços maternals. L'amor sols sempre perdura, vencedor de tots els mals.